

Bemærkninger til Udkast til Lovregler om Lønregulering.

Til § 1.

Lønreguleringen tænkes at skulle omfatte samtlige Statstjenestemænd, hvis Løn er fastsat ved Lov. Det er formentlig af praktiske Grunde nødvendigt at drage den Grænse for Lønreguleringens Rækkevidde, at Reglerne kun kommer til Anvendelse overfor de *lobbestemte* Lønninger. Paa den anden Side er der neppe Grund til at drage Grænsen snævrere (f. Eks. ved at udelukke Lønninger, der fastsættes ved senere Love, eller ved at udelukke Lønninger, der fastsættes ved Finanslov), idet man altid ved Udmaalingen af Normallønnen vil kunne tage Hensyn til, at den omfattes af Reglerne om Lønregulering.

Under Lønreguleringen tænkes inddraget de Lønde, der omfattes af Begrebet „Normalløn“, saaledes som dette Begreb er defineret i § 0.

Til § 2.

Formaalet med Lønreguleringen er jo dette: til en vis Grad at gøre Lønningen upaavirket af Prisniveauets Svingninger. Hvis dette Formaal skulde naas fuldt ud, saaledes at den for den enkelte Tjenestemand ved Lov fastsatte Normalløn altid bevarede samme reelle Værdi, det vil sige den samme samlede Købeevne, maatte man indrette Systemet saaledes, at hele Normallønnens Beløb var bevægeligt, og saaledes at Lønnen bevægede sig nøje i Takt med Forandringerne i Prisniveauet.

Selv om der fra et rent teoretisk Synspunkt kan gives Grunde, der taler for en Lønregulering af saa omfattende Art, bør Foranstaltningen dog utvivlsomt begrænses i væsentlig Grad. Ganske bort-

set fra de finansielle Hensyn, som der dog i denne Sammenhæng maa gives en betydelig Vægt, synes det rimeligt, at Tjenestemanden — ligesom enhver anden Statsborger — i nogen Grad bør føle det økonomiske Tryk af en Dyrtingsperiode, ligesom han i nogen Grad bør blive delagtig i Fordelene ved lave Priser paa Livets Fornødenheder. Det vilde være urimeligt, om Tjenestemændene blev stillet saaledes, at de var den eneste Samfundsklasse, der blev sat i Stand til fuldt ud at fastholde den normale Liefod i Tider, hvor alle andre maatte paalægge sig Indskrænkninger; og det vilde være lige saa urimeligt, om Tjenestemændene skulde være afskaaret fra at udvide deres Forbrug eller foretage Opsparinger i Aar, hvor lave Priser gav andre Samfundsklasser Adgang hertil.

En Begrænsning af Lønreguleringen, saaledes at Prisniveauets Svingninger kun *delvis* udlignes ved Tillæg til eller Fradrag fra Normallønnen, kan nu opnaas ad forskellige Veje: man kan lade en Del af Normallønnen være fast, og udelukkende lade Lønreguleringsreglerne komme til Anvendelse paa den resterende (bevægelige) Del; og man kan fastsætte visse Grænser opad og nedad for Størrelsen af Tillæg til og Fradrag fra Normallønnen. I Forslaget har man benyttet begge disse Veje; her skal omtales Delingen af Normallønnen i en fast og en bevægelig Del, medens Grænserne for Tillæg og Fradrag omtales senere.

Ved Delingen af Lønnen i en fast og en bevægelig Del vilde den simpleste Fremgangsmaade være den, at man lod den bevægelige Del udgøre samme Brøk-